

SZABADSÁG

POLITIKAI NAPILAP.

Előfizetési árak:	
Szállás: Negyedévi	3 korona.
Egy évre	12 "
Világos: Negyedévi	5 "
Egy évre	20 "

Felelős szerkesztő:
Rudnyánszky Gyula.

Kiadó laptulajdonos:
Gáspár József.

== Egyeszedik ára 4 fillér. ==
Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Debrecen, Csapó-u. 9. — Telefon 275.

Tisza István gróf.

— február 24.

Ha felizgatott embertömeg hullámzik végig az utcákon s minden pillanatban félni kell, hogy szenvedélyeitől elragadtatva, dühtől vak rombolókedvétől elkapatva, a polgárok békességét feldulja, rendesen akad egy-egy bátorszívű férfi, ki a tömeg elé veti magát, erős szava hatalmával észre téríti azt és elhárítja a nagy bajt.

Az országgyűlési szabadelvűpártnak mindig voltak ilyen férfiai. Ezek egyike, valószínűleg a legjobb — most miniszteri karszékben ül, három évnél régebben Magyarország miniszterelnöke és remélhetőleg sokáig az is marad. Széll Kálmán az antik mintát korszerűvé változtatta, midőn a legelső csatasorból való visszavonulása után új hatáskörben érvényesítette tehetségeit és csak akkor jelent meg ismét a küzdőtérben, mikor az állapotok a legvégsőig válságosakká váltak, hogy azokat ismét rendes keretek vágásba vigye.

De úgy tetszik, mintha nagyon sok honfitársunk ferró vére nem

lenne képes rendes állapotokat tartósan elviselni. Már hosszabb idő óta háborog a függetlenségi-párt, ha nem is az országban, de képviselőházban.

Valósággal keresi az alkalmat, hogy féktelenkedhessék. tarthatatlan, mi jóra sem vezető helyzetbe maga-magát belelovalja, végre maga is elhiszi, hogy felizgatták és ha egyszer ide jutott, lehetetlen belátni, hol és mikor kezdődik romboló műve. Ezuttal a véderőjavaslatok nyújtják neki az alkalmat, hogy fékevesztett indulatát szabadjára eressze. Ki tudja, mi történt volna már, ha a minnap Andrassy Gyula gróf nem veti magát elébe.

Mily mélységes volt akkor a hatás, erre hiányzik minden alkalmas mérték. Csak az bizonyos, hogy Andrassy Gyula fellépése nagy megállóhely volt a tomboló harcban, de fellépése nem volt képes befejezésre juttatni a harcot.

Legujabban Tisza István gróf volt az, ki szembeszállt az ellenzékkel.

Tisza igen széles kereteket

vont fejtegetései számára, amennyiben a történelemből mutatta ki a magyar nemzet történelmi misszióját és a Balkán területén elkerülhetetlenül bekövetkező új alakulásokra való tekintettel mellőzhetlen szükségességnek állította oda egy erős hadseregnek Ausztriával közöségben való fenntartását. Magától értendő, hogy nem minden találkozott az ellenzék tetszésével, amit Tisza István mondott. Ezért a nagy figyelem, melylyel kezdetben az egész Ház kísérte a szónokot, később vad lármába esapott át s ebben különösen Papp Zoltán tüntette ki magát annyira, hogy Tallián al-elnöknek kétszer rendre kellett őt utasítania. De a szabadelvűpárt sem maradt nyugodt. Ismételen viharos éljenzésben tört ki és valóságos sortűzként dörgött a taps. Mikor a függetlenségi-párt háborogni kezdett — az érdemekben megöszült Podmaniczky Frigyes báró oly fiatalosan élénk lett, hogy az ellenzéki oldal legfiatalabb tagja sem lett volna képes rajta tultenni.

Midőn Tisza István gróf befejezte beszédét, ismét felzúgott a vi-

Passió-dal.

Irta Rudnyánszky Gyula.

Meghurcol a világ a sárban,
A guny, a vád mindennapos.
Kivel jót tettem, szinte vártam,
Hogy nemsoká' reám tapos.
Önző, irigy, ál-jóbarátom
Felém ha nyelvet öltöget,
Nyomom mint füstölök ki, látom
A gyáva utca-hősöket.

De én csak hordom a keresztet
S alatta bár vért izzadok
S bár lelkeim izzó hurja reszket:
Haragra mégse lázadok!
Vállam legörnyed megalázva,
De a magasba néz szemem:
Az Úr a szenvedők főhásza,
Kinek kegyelme végtelen!

Rossz emberek, rideg bírám,
Üldözzenek csak, bántsanak!
Okulnak tán a más hibáin,
A kikben még több a salak.
Kedvük szerint évdve rajtam
S borzadva bánatom felett:
Mely engem megtört, a viharban
Ők talpra állnak, úgy lehet.

Nem fáj, ha marják annyi sebből
Patakozó gyenge szívemet:
Mi elválaszt az emberektől:
Istenhez juttat közelebb.
A durva, gögös megvetésben,
Mely sátánnak tud festeni,
Én annál tisztultabban érzem,
Mi bennem örök emberi.

Aki megátkoz: én megáldom;
Ellenségemmel jót teszek;
Ha gyűlölőmet bukni látom:
Pillámon szánó köny rezeg.
A kegyetlennek bünbocsánat!
A vétkezőnek irgalom!
Üdv annak, a kit sujt a bánat:
Szenvedve ez az én dalom.

Közzene.

Irta Balassa József.

Margit a próbatáblát nézte, amikor
valaki megszólította:

— Jó estét kisasszony!
A leány hátra fordult. Az arca piros
lett, a tekintete vidám. Azért mégis kel-
letlenül érezte magát. Szava elváltozott
félelmében és csak gyöngén, alig hall-
hatóan felelte:

— Jó estét. Apor ur! Kit vár?
— Senkit. Véletlenségből kerültem
ide a folyosóra. Az igazgatót kerestem,
hogy adna ide kölcsön egy pár régi
operettet, de a könyvtáros ma játszik és
így várnom kell. A próbatáblát nézi?

— Azt. A nővérem holnap szabad.
Igaz, hogy a jövő héten sokat játszik.
Holnap is a Kékszakállt játszik, így hát
neki nem kell próbára jönnie. Legalább
olvashatunk együtt.

— Mit szoktak olvasni?
— Mindent, ami a kezünkbe akad
és ami érdekes. Regényeket, verseket,
drámákat. Azonkívül, ha valami értékes
esztétikai vagy történelmi könyv kerül
hozzánk. Irén festő akart lenni. Fél esz-
:endeig járt is a minta-rajziskolába, ami-
kor beiratkozott a szini-iskolába, hogy
naiva legyen.

— Így természetes, hogy szubrett
lett.

— Én gondolkodtam már ezen. Pe-
dig ő nagyon jó beszélő színésznő lenne
Egeret, a kis Moison Mártát, meg a
Nagymama Mártáját igazán nagyon szé-
pen játsza. Visszatérve azonban a köny-
vekre, rendesen festőkről olvas. Most
éppen Michel Angelo élettrajzát tanulmá-
nyozza és Spányik-képeket másol. Van
is egy pár a szobánk falán.

— S maga mit olvas?

naros eljenzés és taps, valamennyi miniszter és számos elvtárs és barát sietett hozzá, hogy a legszívélyesebben üdvözöljék őt.

Nemcsak egy igen nevezetes beszédet tartott Tisza István gróf, hanem valóban egy nagy tettet vitt véghez, mely bizonynyal meg fogja érlelni gyümölcseit.

Az obstrukció.

— Saját tudósítónktól. —

Budapest, febr. 23.

Előkelő, komoly politikustól értesül fővárosi tudósítónk a következőkről.

Nem lehet elvitatni, hogy a kormánynak komoly gondot okoz az ellenzéki pártoknak ötletszerű ölekezése a katonai javaslatok ellen már azért is, mert a már nyíltan üzött obstrukció a parlamentarizmust is veszélyezteti. Nem fejtegetem, hogy a tárgyalás alatt levő javaslatok okot erre a haragra nem adtak. A kormány jól megfontolta az ujoncemelés kérdését. Ez *elkerülhetetlen* volt nemcsak a hadseregünknek a külföldiekkel való lépéstartása szempontjából, de több oly ok miatt is, a melyeket az ellenzék vezetői is jól ismernek. A mikor semmi törvény, vagy épen alkotmányserítésről szó sincs, nincs jogosultsága az obstrukciónak. *Ezt jól tudja és érzi a függetlenségi párt is*, a melynek nem egy komoly tagja látja a parlamentarizmus veszedelmét, de ezt a pártot ma az érvényesülni akaró ifjuság vezeti. A néppárt pedig már régen megbánta Rakovszky ur erőlködését.

Az obstrukció élet — azt mondják

a szélbalon — elvonná a magyar elem érvényesülése a hadseregben, ha erre garanciát vállalnának és a két éves szolgálati idő. *Az előbbi okvetlenül és kétségtelenül megtörténik a közel jövőben* már, a mi pedig a két éves szolgálati időt illeti, ezt is megérleli az idő, bár tetemes költséget fog ez is okozni.

Ha az ellenzék komoly megfontolás után le nem szerelik azok az okos és józan beszédek, a melyeket Fejérváry miniszter Andrássy és Tisza grófok elmondtak, a kormány kényszer helyzetbe jő. A parlamentre váró nagy munkák, kiegyezés, költségvetés és egyéb fontos javaslatok, a tisztviselők fizetésemelése, közigazgatás reformja és több szociális javaslat sürgetik a komoly tárgyalást. És ha ez másként el nem érhető, a kormány kénytelen az ultima ratióhoz fordulni: *és feloszlatja a házat.*

Lehet-e még remény a békés munkásságra, a katonai javaslatok mielőbbi elintézésére, annak a legközelebbi jövőben egy-két hét leforgása alatt kell eldőlnie.

— február 23.

A tisztviselők mozgalma. Az állami tisztviselők fizetésének szabályozásáról szóló javaslat nem elégíti ki az egész tisztviselői kart, miként a tanárok, tanítók és bírók mozgalmaól kitünik. Értesülésünk szerint a szembeötlő anornáliákon a kormány segíteni fog a javaslat tárgyalásakor, de minden igényt egyszerre kielégíteni lehetetlen. A kormány türelemre fogja inteni az elégedetlenkedőket. A mennyire az államháztar

tás egyensulya megengedi, amugyis elmegy az igények lehető kielégítéséig.

Régi magyar dalok.

A debreceni Dalegyelet Történelmi hangversenye 1-ső sorozatának bevezető ismertetése

Írta és felolvasta: *Csurka István.*

Kar éneklí Egri historiának summáját. Tinódytól.

„Summáját írom Eger várának
Megszállásának, viadalának.
Szégyen vallását esásár hadának
Nagy vigasságát Ferdinánd királynak.

Urak halljátok szép csuda dolgot
Mint az Ur Isten ada vigásgot,
Mutat hozzátok irgalmasságot
A pogányokon álla bosszuságot“ stb.

* * *

A műsor szerint következő kedélyes hangulatu, naivsággal vonzó, erkölcsfestő tartalmánál fogva is érdekes költemény szerzőjének nevét nem tudjuk, kelteinek helyét is a végsorok magyarázzák így: Szamos vizének magas a partja, akkor fejszével vágták a vizet, az ének-szerzőt mondják jó embörnek. Vagy is valahol a Szamosháton téli unalmában fundálta ezt ki valamely poéta vénáju, mind a mellett az asszonyok körüli jártasságban nagy gyakorlottságu és böltepasztalásu filosofus.

Eredetijét a Lugosi codet tartotta fenn.

Ime: „*Adhortatio mulierum*“ (1548 körül.)

Mostan egy ifju megházasodott
Ujnonnan hozta szép házastársát.
Kit ugyan szeret, mint önön magát,
Nagy, szép beszéddel ötet így oktatja:
Asszony, szép társam és én szép virágom,
Ha Isten minket ketten összehír
Tanítlak tegöd, kérlek, hogy ne bánjad.

Ha, mikor asszony, tégöd szólítlak,
Mondj akkor engöm ödös uradnak,

— Én? Mindenfélét. A gimnáziumban is könyvmolynak csufolának.

— Magát?

— Engem. Nem is mondtam — igaz, hogy csak három napja ismerjük egymást — hogy leánygimnáziumba jártam. Ne ijedjen meg, csak hat osztályt. Most teszek majd vizsgát a hetedikből. Tudja mit fölesapok ujságírónak.

— Jó lenne. Bézis a redakcióban.

— Eppen. Egy munkatárs, aki mindig fecsegne és aki miatt nem lehetne káromkodniok. Nagyon kellemetlen lennék.

— Meghonosítanók a fülke-rendszert.

— Igen, hogy ne tudjak beszélni. No ez szép. Aztán meg nem tudnék se verseket, se elbeszéléseket írni. Nincs hozzá való képzeletem. Maga ír verseket?

— Ments Isten!

— Ne szabadkozzék! Nem olyan nagy bün az, ha valaki verseket ír. Én különben azt hittem, hogy minden ujságíró verseket ír. Maga azonban már a második, akit ösmerek és egyikük sem ír verset. Legalább is furesa. Ez lassanként fogalomzavart fog szülni. A versírás nem megtévesztése a közönségnek.

— Tudom. Ez azonban csak olyan jámbor fondorlat. Írok mást.

— Azt tudom. A multkor — azt

hiszem aznap, amikor Irén Nebántsvirágot játszott — elbeszélést írt. Igazán szép volt.

— Komolyan mondja? Gyerekes volt az?

— Dehogy. Ének a poéta szerelméről. Mennyi ötlet volt benne, aztán milyen kedves, milyen üde volt. Szinte elábrándoztam fölötte, amikor olvastam. Szerelmes maga?

Apor megdöbbsent.

— En?

— Igen. maga. Mindig kíváncsi voltam, hogy a költők szerelmesek-e mikor szerelemről írnak. Mondja meg igazán: szerelmes-e maga?

— Nagyon kíváncsi rá?

— Nagyon. No, nem éppen halálosan, de tudni szeretném. Felel, vagy nem?

— Felelhetek.

— Nézzon akkor a szemembe és igazat be-zéljen.

— Igazat mondok. Maga, akit alig ösmerek, akit néhány napja látok, itt áll előttem és faggat. Ha nem maga volna, nem felelnék. A szemébe nézek és felelnem kell. Az arcára tekintek és megindul az ajkamon a szó. A homlokára nézek és igazat mondok. Maga az igazság, maga a szelidség.

— Ilyen hamar tudja?

— Tudom. A lelkem így hiszi, az

mondhatja vélem ezeket a szavakat. Az pedig nem csal meg. Az igazat parancsol.

— Nos, akkor mondja meg, amit kérdeztem. Ki az a szöke leány, akiről az a szerelmes ének szól?

— Nem ez volt a kérdés, csak az, hogy szerelmes vagyok-e? Nos, hát igen.

— Biztosan valami színésznöbe. Maguk ujságírók, mindig színésznöbe szerelmesek. Mindig színésznöbe, de nem mindig ugyanabba.

— Nem színésznö.

— Hát kiesoda?

— Majd megtudja.

— Mikor?

— Ha megérdemli, hogy megmondjam.

— Mikor érdemlem meg?

— Majd akkor mondom meg.

— Becsületére igéri?

— Igérem.

Ebben a pereben jött le Döry Böske a lépesön.

— Van-e próbám, Margitka?

Apor odanézett.

— Van. Valami énekes darabban. Maga már énekes darabokban is játszik. Nem szégyenli magát, naiva létére.

— De szégyenlem magam. Szabószámlámra mondom, hogy igen. Iliába, kénytelen vagyok.

Mert ha nem mondasz engöm édös uradnak
Ifjak, kik látják, csak megcsufolnak :
Tégödet mondnak szólhatatlan társnak.

Mikor vendégek házukhoz jönnek,
Vigságot mutass jámbor vendégnek,
Mert, ha bánatját látják szivednek,
Ifjak, kik látják, csak megcsufolnak :
Tégödet mondnak az ebül készültnek.

Ha mikor ketten vendégé hinak,
Nyelved és a szád kérdeve szóljanak,
Mert ha ők ketten sokat csásognak,
Ifjak, kik látják, csak megcsufolnak :
Tégödet mondnak csásógó szajkónak.

Mikor egy uton csak ketten megyünk,
Elettem ne járj akkor, hogy megyünk,
Mert, ha élettem járandasz, félök,
Ifjak, kik látják, csak megcsufolnak :
Tégödet mondanak kabola vezérnek.

Ha mikor ketten egy uton megyünk,
Te palástodat hátamra ne add,
Mert ha palástodat hátamra adod,
Ifjak, kik látják, csak megcsufolnak :
Engömet mondanak asszony szamarának.

Ha mikor követők házukhoz jönnek,
Te meg ne felelj az követőknek,
Mert, ha megfelelsz a követőknek,
Ifjak, kik látják, csak megcsufolnak :
Tégödet mondanak a Simon bírónak.

Ha mikor ruhát neköd vehetök :
Ruha tetüled megtisztoltassék,
Mert ha a ruhák rólad lesirnak,
Ifjak, kik látják, csak megcsufolnak :
Tégödet mondanak puhan kötött rokkának.

Ha a piacra el, kilépendesz
Sokat ne késsél és ne trécselj,
Mert ha mulatsz és sokat trécselsz,
Ifjak, kik látják, csak megcsufolnak :
Tégödet mondanak itélő mesternök.

Keves buzánkat, keves lisztünket
El ne tékozzoljad az mi morhánkat,
Ha eltékozzol az mi morhánkat,
Ifjak, kik látják, csak megcsufolnak :
Tégödet mondanak feneketlen kasnak.

Az bort házuknál ámbátor igyad,
De az koresomát te ne gyakoroljad.
Ha gyakorolod az koresomát
Ifjak, kik látják, csak megcsufolnak :
Tégödet mondnak jeles borcsiszáknak.

Asszony, szép társam, immast megmondom,
Te büneidet el nem szenvedöm.
Ha büneidet én el szenvedöm
Ifjak, kik látják, csak megcsufolnak :
Tégödet mondanak ruzsnya czundorának.

Ha megfogadod magam ígérem,
Morhám és pénzem mind tiéd léssen,
Te léssz enneköm nagy tisztességöm,
Ifjak, kik látják, meg nem csufolnak :
Engömet mondanak nagy bódog embörnek.

Ha nem fogadod, Isten ne mentsön
Bottul, pálcátul az te hátadat,
Piros orcádat szégyönvallástul
Hátadnak hosszát szép sudar pálcátul.

A figyelmes olvasó előtt bizonyára feltűnt a zenei fejlettségnek az a különböző foka, mely a Jersze emlékezzünk és a Tinódi dalai közt van. S ha nines is oly áthidalatlan ugrás, mint a pogánykori regösének és valamelyik XVI-ik századbeli melódia közt, mindazáltal tisztán ki lehet érezni Tinódinál a világi zenéhez, sőt a magyar népdalokhoz való közeledést.

A már bemutatott soló ének Eger vár viadaláról — Mátray, Szinfi, id. Abrányi Kornél szerint — egyenes ősapja a XIX. század első tizedében divatozott kesergő népdalainknak, mint ezt még szembetűnőbben meglátjuk az 1674-iki keletű Gályarabok énekénél, melynek különösen két első verssorából egy közismert népdal melódiája (Felleg borult az erdőre) eseng a hallgatóság fülébe.

Ennek előklésével be is fejezzük az első korszak jellemzőbb dalainak ismertetését s tapasztalva és megköszönve a m. t. közönség nagy és becses érdeklődését, fokozott lelkesedéssel készülünk Rákóczi esztendejének, tőlünk telhető megünnep észere.

Jegyzetek.

— Farsang végén —

Finoman, mint valami habos, könnyű selyem kendőn keresztül, úgy szítálja le ránk sugárszilánkjait a közelgő tavasz már is érezhető leheletére megújodott napkorong a szürkés ködfelhőkön keresztül, a melyek a fölegedett talaj párázataiból képződtek.

A déli korzó megnépesül s nagyon kevés őszinte sajnálat vagyon abban a bucsuzásban, a mely *Karneval* hereceg távozását előzi meg.

Sőt gondos családapák némi örömezzéssel vesznek bucsut a farsangtól, a farsangtól, a melynek mérlegét igen könnyű összeállítani. Táncoztak mindenkéül különösen fényes multságokat rendeztek *jótekonyságból*.

Hát itt álljunk meg s elmélkedjünk egy keveset a *farsangi jótekonyságról*, mely nem ismer csak célt. Azt ugyanis hogy 200 koronát elköltsön valaki azért, hogy a szegényeknek 2 koronát juttasson.

Egy rakás emberösszeál az azt mondja mulassunk, dobjódjunk, de ne felekezzünk meg azokról, akik a mi lábunk által taposott parketten alól laknak. Vagy rosszul fűtött pincelakásokban, vagy még ott se. Hanem kint a kegyelemből rendelkezésükre bocsájtott istállóban, fél-szerszínekben s alom-széna a párnájuk, szemét a takarójuk.

Előáll egy ur s gyönyörű beszédet mond az emberszeretetről. Sokan még sirnak is a nagy megindultság mián. Es megindul a nemes célu mozgalom. A női ruhatermekben méregdrága kelmékben szorgoskodnak a sáppadt arcu varrónők, a társadalom penészvirágai, a kik kevesebb napidíjat kapnak, mint annak a havanna szivarkirálynak az ára amint a bárendező ur souper alatt elszív. Bérkocsik száguldanak jobbra-balra a melyekért tekintélyes összeget von le a pénztáros ur a tisztajövedelemtől, nagy a sürgés forgás a virágkereskedésekben, birodalmában az összedrótózott, foltozott rónákban, a divatkereskedésekben stb. Mindenki izgatott csak a táncterem tulajdonosa mosolyog, aki tekintélyes summával gazdagítja üzleti könyveinek bevételi tételeit.

Es az élet nagy forgatagában usznak a századok, az ezresek hiányában a bálkirályok és királynők családjai az adóságban. Es e szerint örülnek vagy szitkozódznak a kereskedők, iparosok. Es ha könyöradományért nyújtod ki a kezdetet, akkor kivétel nélkül szitkozódznak. A fele vagyonom uszik, ott fent az il. terhes levegőben, ott, a hol durrognak a pezsgős üvegek, száll a szivek mesterségesen hevített mámore.

Végül azután kövér betűkkel jelzi harmadnap az ujság, hogy ebből a mulatságból ennyi korona, abból a mulatságból meg még kevesebb korona jutott a szegényeknek.

Hja sok a kiadás: táncrend, teremdiszítés stb. . . .

Ez a tisztajövedelem pedig gondolkozóba ejti az embert. Es elmélkedni kezd azon, hogy mi történne akkor, ha szép asszonyok, leányok egyszerűbb ruhában és ékszerrel jelennének meg, a bálon, ha az urak 1—1 üveg pezsgővel kevesebbet fogyasztának el souper alatt s egy finomabb szivar árát félre tennék a mellényzsebükbe jótekonny célra, ha a 4—5 koronás táncrend helyett megleged-

— Énekelni is fog?
— De még hogy! Én fogom képviselni a polgárság és a katonazenekar között való rossz viszonyt.

— Mindjárt itt hagyom — mondotta Apor.
— Rosszul teszi. Egyszer én is fölcsapok hírforrásnak, ha meginterjúvol.

— Ugyan, micsoda pletykát tud.

— Eppen nem az. A főispánt nyugdíjazták.

— A főispánt?

— No igen, azt. Baghy Géza lesz az utódja. A főispán megkapja a vas-koronarendet, Baghy Géza pedig fölmege lakni a városházára.

— Honnan tudja?

— Én? Elsőrendű hírforrástól. Géza bácsi, azaz Baghy mondta. Megirhatja. Isten legyen irgalmas magának, ha lefőzik a laptársak. No, megyek. Jó éjt, Margitka, jó éjt, Apor!

Lement a lépcsőn és hangosan dudolta a San-Toy kuplóját.

— Kiesoda itt a főispán? kérdezte Margit Aportól.

— Entz Miklós báró. Maga nem ösmeri?

— Nem én. Sohasem hallottam rólla.

— Különös. No, de most már elmegy. A nénye se ösmeri?

— Az sem. Sohasem láttam, se ő nem látta.

— Annál jobban megnézte ő Irén nénjét.

— Az meglehet. Különben jöjjön fel a nézőtérre. Megszeretném nézni a második felvonást.

— Hát már vége van az első felvonásnak?

— De még mennyire! Eppen most futott le a sugó a lépcsőn.

— Akkor felkisérem.

Együtt mentek át a vasajtón. A tűzoltó nagyot köszönt Apornak és becsukta az ajtót.

Azok pedig egymáshoz simulva mentek föl, nézni a Kékszakállu hereceget.

A zenekar éppen a Lili-keringőt játszotta, a szerelmes keringők legszebbikét. A függöny lassan húzódott fölfelé.

— Erdekes ez a keringő. Mindenki azt hiszi, hogy Hervé irta, pedig Bánffy György bárónak a munkája.

— O, a legtöbben éppen nem gondolnak rá — felelt Margit. — Csak arra gondolnak, hogy Lili szerelmes Plinchardba.

... S Plinchar hadnagy szerelmes Lilibe, az ábrándos Lilibe.